

N:o 340.

Af Herr Liss Olof Larsson: Om ändring i Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852.

Då det Betänkande, som Andra Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 4 vid sista riksdagen afgaf i anledning af en min motion om ändring i gällande Fiskeristadga, af Kammaren afslogs, skedde detta, efter hvad diskussionen i ämnet gaf vid handen, till en del därför att Betänkandet i icke nog tydliga ordalag angaf ändamålet med den af Utskottet föreslagna skrifvelse till Kongl. Maj:t, och till en del äfven därför att Utskottets Utlåtande icke var ett direkt svar på motionen i ämnet. Då af detta kan synas, att åsigterna om lämpligheten af 22 § 3 Kap. i Fiskeristadgan, af den 29 Juni 1852 äro mycket delade, och jag fortfarande är öfvertygad om olämpligheten och obilligheten af ett sådant stadgande beträffande Konungens Befallningshafvandes magt att genom utslag föreskrifva ändringar eller ock utfärda föreskrifter, tvärt emot hvad de fiskeberättigade beslutat, hvarigenom en icke ringa inskränkning i eganderätten till fiske åstadkommes utöfver de allmänna stadgandena i hithörande ämne, har jag ännu en gång velat väcka denna fråga till lifs, och jag får därför, under åberopande af de skäl, som i ofvan antydda Betänkande förefinnas, härmed vördsamt föreslå:

det Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t måtte anhålla om den förändring i här ofvan åberopade § af Fiskeristadgan, att öfverenskommelser, träffade emellan de fiskeberättigade, må, för att vara gällande, till Konungens Befallningshafvandes pröfning öfverlemnas, som har att desamma oförändradt fastställa eller vid vägrad fastställelse angifva skälen därför, hvaröfver klagan må anföras i den ordning, som för hushållningsmål är stadgad, samt att de för fiskets

bedrifvande å en eller annan ort i behörig ordning tillkomna beslut må, så länge de fiskeberättigade dermed åtnöjas, fortfarande tjena till efterlefnad.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 1 Februari 1869.

Liss Ol. Larsson.

N:o 341.

Af Herr J. E. Johansson: Om ett tillägg till 9 § af Kongl. Förordningen den 13 Juli 1853, angående fattigvården i riket.

Under N:o 65 har till Riksdagen ingått motion om tillägg till 9 § af Kongl. Förordningen af den 13 Juli 1853, angående fattigvården i Riket, hvaruti äfven jag instämmer; men som densamma endast yrkar ersättningsrätt åt fattigvårdssamhälle för underhåll åt fattighjon, som erhållit full försörjning, och under vilkor att fattighjonet sedermera genom arf, gäfva eller dylikt kommit i tillfälle att sig sjelf försörja; så nödgas jag anhålla om ett mera omfattande tillägg till sagde §. Då deruti icke lemnas fattigvårdssamhälle rättighet att af fattighjons tillgångar eller efterlemnad qvarlåtenskap fordra någon ersättning för erhållne »bidrag», om icke full försörjning lemnats; och då det är nog-samt känt, att fattigvårdsbidrag ofta måste lemnas åt icke fullt arbets-föra personer, som likväl icke äro i behof af full försörjning, och hvilka kunna ega egna hus och icke obetydlig lösegendom, hvilket de dock omöjligt kunna undvara under lifstiden; och hvarföre de, i många fall, dels icke kunna eller vilja begära full försörjning, för att få ega och behålla sin egendom, och dels emedan de vilja lefva på fattigvårds-samhällets bekostnad och bespara sina tillgångar åt arfvingarne, hvilka